

filológiai szempontból, mert szövegét az alapítólevélen kívül egy másik oklevél is megőrizte. Ez az 1338. évi oklevél ráadásul valószínűleg nem a 13. század második felében interpolált oklevél szövegét, hanem a 11. századi eredeti oklevelet írta át. Az interpolált oklevélnek az 1338. évi oklevél határleírásával való összevetése az interpolált okleveleknek olyan további jellegzetességeit hozta felszínre, amelyek az interpolált oklevelet önmagában vizsgálva rejtve maradtak volna.

A határleírások elemzése mellett ez a fejezet két igen bizonytalan eredetű helynévi szórvány, a *Huger* és a *Susolgi* nevek nyelvtörténeti vizsgálatához is újabb adalékokat kívánt nyújtani. Többben is foglalkoztak már ezekkel a nevekkal, az eredetüket, nyelvi jellemzőiket ugyanakkor mind ez ideig nem tisztázta megnyugtatóan a nyelvtörténetírás. A kérdés újbóli elővételét emellett az is indokolja, hogy a témával foglalkozó szerzők vagy egyáltalán nem voltak tekintettel az alapítólevél szórványaira, vagy ha mégis, akkor úgy használták fel azokat, hogy nem számoltak az irat interpolált voltával.

A negyedik alfejezet egy viszonylag újabb kutatási irányhoz kapcsolódik igen szorosan. Dolgozatom egészében figyeltem a szórványok latin nyelvű szöveggörnyezetére, de ebben a fejezetben kifejezetten erre helyeztem a hangsúlyt: a szórványoknak az oklevelek latin szövegébe történő beillesztését, különösképpen az alapítólevélben latinul, illetve latinizáló alakban szereplő neveket vettem vizsgálat alá.

A fejezet utolsó alfejezetében végül a garamszentbenedeki apátsági birtokok neveinek változástörténetével foglalkoztam egy speciális szempontot érvényesítve: e vizsgálat során ugyanis pusztán azokra a helynevekre voltam tekintettel, amelyek az *apát* főnévből alakultak. Ez a változásvizsgálat megmutatta, hogy a birtoklástörténeti mozzanatok erősen hatottak a helynévadásra, illetve a (természetes és hivatalos) helynévváltoztatásokra.

Doktori értekezésemet olyan munkának szántam, amely a nyelvtörténeti kutatások mellett a történettudomány, a diplomatika egyes kérdéseinek tisztázásához is fogódzókot nyújthat azáltal, hogy módszertani-elméleti szempontból mérlegeli egy kronológiai szempontból bizonytalan státusú oklevél forrásértékét és hasznosítási lehetőségeit.

SZŐKE MELINDA

Magyar Tudományos Akadémia – Debreceni Egyetem

Magyar Nyelv- és Névtörténeti Kutatócsoport

PÁSZTOR ÉVA, Hajdúnánás határneveinek névrendszertani vizsgálata

Debreceni Egyetem, Magyar nyelvtudomány. Debrecen, 2013. 300 lap

Témavezető: TÓTH VALÉRIA. Opponensek: CSOMORTÁNI MAGDOLNA, RÁCZ ANITA

Védés: 2013. november 8.

1. A dolgozat témája, céljai, forrásai. A magyar névtudományban egy-egy szűkebb földrajzi egység (település, járás stb.) helynévkincsének a feltérképezése minden időszakban egyike volt a legkedveltebb kutatási céloknak. Egyes munkák csupán maguknak a helyneveknek az összegyűjtésére törekedtek, forrásanyagot szolgáltatva ezáltal az elméleti kutatásoknak, míg mások a módszeres elemzések révén általánosabb elméleti megállapításokhoz is eljutottak. A magyar helynévkutatásban lényegében minden korban ez a két irányvonal volt a meghatározó; sokkal jellemzőbb azonban, hogy a két szál a

kutatási programokban összefonódva, egymást szervesen kiegészítve jelentkezett: konzekvenciáknak s magának a módszeres helynévgyűjtés elméleti problémáinak a megfogalmazásával és megoldásával párosult. Ennek háttérében az a felfogás áll, hogy egy jól körülhatárolható földrajzi egységre vonatkozó és lehetőség szerint az időbeliségét tekintve is komplex névkorpusz vizsgálata olyan típusú következtetésekhez vezetheti el a kutatókat, amelyek nemcsak az adott térségre és nem csupán egy bizonyos korra nézve lehetnek érvényesek, hanem lehetőséget biztosítanak általánosabb, elméleti tanulságok levonására is.

A doktori értekezés elkészítésekor ehhez a gondolathoz igazodva kettős cél vezérelt: egyfelől arra törekedtem, hogy egy adott település, Hajdúnánás határnévanyagát a korai időktől kezdődően egészen napjainkig, azaz a maga teljes történeti mélységében összegyűjtssem. A közel 200 történeti (levéltári) forrásból és az általam elvégzett élőnyelvi gyűjtésből összeállított helynévtár szolgált aztán alapul azoknak az elméleti kérdéseknek a tisztázásához, amelyek szintézis formájában az első fejezetekben előkerültek. E kérdések részben a helynévi korpusz egybeállítása során felvetődő és megoldandó módszertani problémákat helyezik a középpontba, részben pedig olyan témaköröket érintenek, amelyekre a helynévkutatás kisebb figyelmet fordított. Az egyes jelenségek leírasi keretét a HOFFMANN ISTVÁN által kidolgozott helynévtipológia biztosította, továbbá a névszociológia egyes aspektusait is figyelembe vettem. Nem komplex névtipológiai jellegű feldolgozó munkára vállalkoztam tehát, hanem olyan problémakörökre tértem ki, amelyek egy gazdag névállománnyal rendelkező település névanyagának összeállítása és feldolgozása közben elméleti-módszertani tekintetben felmerülhettek. Dolgozatomban emellett arra is igyekeztem rámutatni, hogy kérdésfeltevéseim és az azokra adott válaszaim jó alapot nyújthatnak az interdiszciplinaritás révén más tudományok (történettudomány, régészet stb.) számára is.

2. A dolgozat felépítése, eredményei

2.1. Az értekezés első egységének alfejezeteiben a határnevek elméleti kérdéseit tárgyaltam. Önálló tudományszakká válása óta a magyar névkutatók újra és újra előkerülő kérdésként foglalkoznak a névtan tárgyának meghatározásával és terminológiájának leírásával. A korábbi szakirodalomban a települések határában fekvő objektumok megnevezésére a *dűlőnév*, *helynév*, *földrajzi név*, *határnév*, *külterületi név* és a *mikrotoponima* (valójában nem „egyenrangú” és nem is szinonim) fogalmakat használták. Dolgozatomban első egységében az egyes terminusok használatával kapcsolatos állásfoglalásokat, valamint saját fogalomhasználatomat (elsősorban a *helynév*, *határnév*, *mikrotoponima* terminusokat és ezek egymáshoz való viszonyrendszerét) tekintetem át. Ezt követően a határnevek kutatásának, a helynévgyűjtésnek és -feldolgozásnak az elmúlt évtizedbeli eredményeit vettem sorra, utalva az ezekben megjelenő legújabb kutatási irányokra is.

2.2. Dolgozatomban második egységében a határneveket tartalmazó források névhasználatát és névtudományi forrásértékét mutattam be. Elsőként a vizsgált településnek, Hajdúnánásnak a feldolgozott anyagait ismertettem, majd erre alapozva két történeti típusnak, a térképeknek és a határjárású leveleknek a névhasználati eltéréseit (és esetenként azonososságait) elemeztem tüzetesebben, valamint rávilágítottam a névtani kutatásokban való felhasználhatóságuk lehetőségeire is. A vizsgálatok azt jelezték, hogy e dokumentumtípusok néhány tekintetben egyezéseket mutatnak. Ezek elsősorban abból fakadhatnak,

hogy egyidejűleg több névhasználati szint is hatással lehetett a keletkezésükre. Mind a térképeket, mind a határjárási leveleket tanúk részvételével készítették el a hivatali személyek, így a helynevek többsége feltehetőleg valóban tényleges használatának megfelelően került be a dokumentumokba. E tényleges, a közösség által (is) használt helynevekről viszonylag könnyen megállapítható használati körük és értékük, az ettől eltérő alakulatokról azonban sok esetben nehezen dönthető el, hogy azok a mérnök, illetve a megszövegező sajátos névhasználatára (nem ritkán idegenajkúságára) vagy a forrás szöveghagyományozódására vezethetők-e vissza.

A történeti források névhasználati kérdései mellett kitértem az élőnyelvi helynévgyűjtés módszertani problémáira, illetve a saját helynévgyűjtésem általános tanulságaira is. A gyűjtés tapasztalataiból leszűrve úgy vélem, hogy a nagyobb kiterjedésű határral rendelkező településeken inkább a határ egy-egy részével kapcsolatban lévőkné tekinthetők – a névismeretük egybeesése okán – egy-egy névközösség tagjainak. (Korábban *névközösség*-en általában egy-egy kisebb település közösségét értették.) Ennek fényében egy településnek mint helynévrendszernek a vizsgálata lényegében a névhasználók névtudásösszeségének az elemzését jelenti. Ebből egyúttal az a következtetés is adódik, hogy noha a helynévrendszerre általában vonatkoztatva fogalmazunk meg elméleti megállapításokat, e rendszer valójában egyetlen névhasználó mentális lexikonában sincs meg a maga komplexitásában. Amennyiben ez a megállapítás a nagy határu települések többségére (vagy éppenséggel mindegyikére) vonatkoztatható, az alapjaiban meghatározza az effajta területek helyneveinek az összegyűjtése kapcsán felmerülő módszertani ügyeket, a gyűjtés metódusát és az adatközlők kiválasztását is.

2.3. Az értekezés harmadik fejezetében a magyar névtani kutatásokban eddig kevésbé részletezett jelenséget, a névbokrosodást tekintetem át, valamint a névbokrok egyik sajátos csoportját, az elpusztult középkori települések neveiből szerteágazó névcsaládok szerkezeti jellemzőit rajzoltam meg, és egy konkrét példán keresztül a névbokrok név- és településtörténeti felhasználhatóságát is felvázoltam. Az újkori magyar helynévrendszer folyamatos bővülése részben a névbokrosodás jelenségének köszönhető. Az ilyen módon létrejött 20. századi határnevek egy részének névtestében középkori, ám a századok során elpusztult települések nevei őrződtek meg. A helynévbokor keletkezésének természetes előfeltétele magának a településnek a megszűnése, amely folyamat a magyar viszonyok között a 13. századtól kezdődően folyamatosan jellemző a településhálózatra. A hajdani település megsemmisülését követően a falunév névalkotóként az adott hely megjelölésében vehet részt. A terület szinonim megnevezéseinek szerkezete általában az egykori településnév + valamilyen (általában elnéptelenedésre utaló) földrajzi köznévi utótag felépítést mutat (például *Vidiföld*, *Vidipuszta* stb.). E szinonim megnevezések névszerkezetében a településnév gyakran *-i* képzővel áll, ami azt fejezi ki, hogy a kérdéses hely 'puszta, lakatlan terület (1), amelyet *Vid*-nek neveznek (2)'. Az egykori falunév ugyanakkor mikrotoponimák létrehozásában is aktív névalkotó szerepet tölthet be: az egykori *Tedej* település például a *Tedeji-legelő*, *Tedeji-kölesföld*, *Tedeji templom* stb. helynevekben, a szintagmatikus szerkezetek *-i* képzős előtagjaként fordul elő. E mikrotoponimák névszerkezete azt mutatja, hogy az egykori falunév legtöbbször *-i* formánssal áll, amely az elpusztult település szinonim megnevezéseiben előforduló *-i* képzővel ellentétben nem azt fejezi ki, hogy a kérdéses helyet magát nevezik meg olyan módon (ezt abban az esetben maga a szinonimitás is jelzi), hanem azt, hogy a hely a hajdani birtok területén belül

fekszik. Az így kialakult mikrotoponimák (másodlagos nevek) maguk is alapnévvé válhatnak, s belőlük újabb névalakulatok keletkezhetnek. E névalakulatok aztán alapjai lehetnek a történettudomány és a régészet képviselői által eddig nem lokalizált egykori települések térbeli rekonstrukciójának: magának a középkori településnek az egykori határait a terület szinonim megnevezéseinek és a település nevéből alakult mikrotoponimák térbeli eloszlásának egymásra vetítésével határozhatjuk meg. Ezt az eljárást a birtoklástörténeti adatoknak, illetve a birtokosok nemzetségi és családi viszonyainak a feltárása is megtámogathatja. Az általános helynévtörténeti vonatkozások miatt igen tanulságos lehet a későbbi kutatások révén annak vizsgálata is, hogy bizonyos nyelven kívüli, extralingvális tényezők, főleg történeti, településtörténeti folyamatok (jelen esetben a települések pusztulása) milyen hatással vannak a helynévrendszer mozgására, azaz a belső, nyelvi természetű, intralingvális változásokra.

2.4. A dolgozat negyedik nagy egységében két helynévfajtának, a vízneveknek és a halomneveknek a mikrovizsgálatát végeztem el. A két helynévfajta kapcsán eltérő kérdések álltak a vizsgálat középpontjában: a vízneveket (és ehhez kapcsolódóan a vízparti helyek neveit) a különböző idősíkok mentén a névváltozás szempontjából tekintettem át, a halomneveket pedig szerkezeti elemzésnek vettem alá. A víznevek vizsgálatainak eredményei azt mutatták meg, hogy a táj arculatának változása nyomán a víznevek elsődlegesen más helyfajtaiba kerülhetnek át, s ennek során alakjuk olykor érintetlen maradhat (*Kígyós-ér* 'vízfolyás' > *Kígyós-ér* 'kaszáló' stb.), esetenként részleges alaki módosulást szenvedhetnek el (*Békás-ér* > *Békás-part* stb.), vagy akár el is enyészhetnek (*Hosszú-sziget* > \emptyset stb.). E módosulások háttérében nagyjából külső, nyelven kívüli tényezők állnak.

A halomnevek strukturális jellemzőit összefoglalva azt emelhetjük ki, hogy e névfajta elemei leggyakrabban S + F szerkezetet mutatnak, azaz egy sajátosságot kifejező (S) és egy fajtajelölő szerepű (F) névrészfunkció kapcsolódik össze bennük (*Vörös-halom*, *Kutyadomb* stb.). A nevek sajátosságjelölő (S) névrésze többnyire a kiemelkedés tulajdonságára utal (*Fekete-halom*, *Lyukas-halom* stb.), míg a külső dologhoz való viszony (*Királyhalom*, *Cseh-domb* stb.) és a helyviszony (*Süldős-ér laponyaga*, *Vidi-halom* stb.) jóval kisebb arányban jelenik meg bennük. Az S + M struktúra a halomnevek viszonylag csekély részét (mindössze negyedét) teszi ki, s a megnevező funkciójú (M) utótag minden esetben kétrészes helynév (*Kis-Fekete-halom*, *Nagy-Szállás-halom* stb.). A halomnevekre a vizsgált területen az eleve jóval ritkább M + F szerkezet egyáltalán nem jellemző.

3. Névtár. Az értekezést záró ötödik egységben a vizsgált település határneveinek névtárát adtam közre, amely a névtár használatához szükséges tájékoztatót, magát a szócikkekbe rendezett adattárat, valamint a feldolgozott források listáját tartalmazza. Hajdúnánás névanyagának rendszerezett, egységes alapelv szerinti összegyűjtését egyéni munka formájában magam végeztem el. A névanyag gerincét a közel 200, kéziratoss, levéltári forrásból származó névadat alkotja, amely aztán alapul szolgált (a település határának kiterjedését figyelembe véve) a 40 adatközlővel lefolytatott interjúk elkészítéséhez. A település határneveit tartalmazó névtár 2406 objektum 5475 névváltozatát foglalja magában szócikk formában (ennek közel felét, több mint 2800 névváltozatot az élőnyelvi névanyag teszi ki).

PÁSZTOR ÉVA
Miskolc